

Informace pro členy Českého klubu cestovatelů 4/2009

Vážení přátelé,

Po velmi dlouhé době, která vznikla z technických, administrativních a časových důvodů, jsme pro vás opět připravili klubový věstník. Informace, které v něm naleznete, jsou mnohým z vás již důvěrně známé, takže si myslím, že není třeba se o nich dlouze rozepisovat. A protože jsou prázdniny a doba dovolených doufám, že vaše cestovatelské zážitky jsou přinejmenším stejně bohaté jako tento věstník. Nezbyvá než popřát příjemné počtení. ☺

OBSAH:

Úvod, obsah.....strana 1

Knihy.....strana 2- 3

„Na cestách s Jiřím Kolbabou, Hledám spolucestovatele,
Nabídka ilustrací, Cestovatelský festival v Polskustrana 4

Podpora Afriky, Aktivity našich členů, Akcestrana 5

PŘÍLOHY.....strana 6-24

- 7 – 19 – články pana Jiřího Kolbaby
- 20 -21 – informace ze serveru turistika
- 22 – Ilustrace pana Jana Filipa
- 22 – 25 – Informace o cestovatelskéfestovalu v Polsku

KNIHY:

V tomto čísle věstníku bychom vám rádi představili následující tři publikace, které napsali členové Českého klubu cestovatelů.

Africká pohlednice

Autor: **Miroslav Černý**

Novou knihu Miroslava Černého lze jen stěží zařadit mezi klasické cestopisy, třebaže tak svým názvem i výchozími okolnostmi může na čtenáře při prvním pohledu působit. Autor sice vychází ze svých dvou výprav do jižní Afriky, konkrétně do JARu, Lesotha, Svazijska, Namibie, Botswany a Zimbabwe, pojímá je ovšem nezvykle otevřenou, beletristickou formou a neustále se pohybuje na hraně mezi skutečností a fikcí. Jeho Africká pohlednice v sobě pojí několikero žánrů, přičemž schopností kombinovat realistické záznamy z cest s osobitě poetickým nahlížením světa se blíží literární formě, jež se v posledních letech označuje termínem travelog.

Vydal: OPTYS, spol. s r.o.

TS: 13 - Krásná literatura

Počet stran: 94

Vazba: V2 - měkké desky, lepená brožura oříznutá po třech stranách

Čárový kód: 9788085819731

Jazyk knihy: český

Formát: 205x138

Tiskárna: OPTYS, spol. s r.o., Opava

ISBN 978-80-85819-73-1

Doporučená cena: 132,- Kč

1. vydání

<http://www.sckn.cz/ceskeknihy/html/titul.php?id=31095>

Dopisy z cest

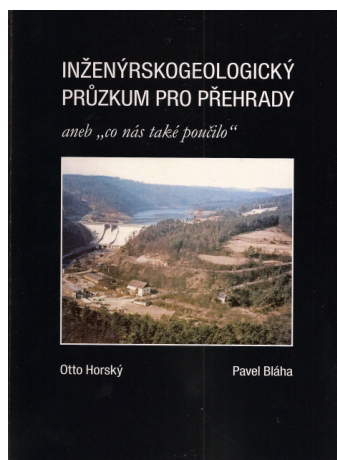
Autor: **Jiří Kolbaba**

Další kniha cestovatele Jiřího Kolbaby je souborem aktuálních dopisů z cest, které svým přátelům již několik let z celého světa posílá. Tyto živé postřehy reflektují nálady, pocity, dojmy a zkušenosti, které autor bezprostředně prožíval. Pozoruhodná sonda do života cestovatele.

Knihla obsahuje 49 dopisů na 169 stranách + 27 barevných fotografií.

Inženýrskogeologický průzkum pro přehrady, aneb „co nás také poučilo“

Informace o nové knize člena našeho Českého klubu cestovatelů, Ing. Otto Horského, Csc.

I když nová kniha Otto Horského, kterou napsal se svým dlouholetým spolupracovníkem, geofyzikem Doc. RNDr. Pavlem Bláhou, DrSc, vybočuje z rámce činnosti členů ČKC (což je hlavně cestování), není tomu tak docela. Zatímco každý cestovatelský úspěch je v dějinách cestování zapsán zlatým písmem a vzpomínán celá desetiletí, ne li více, cestovatelské aktivity spjaté s praktickou činností, která mnohdy je tou nejlepší vizitkou o vyspělosti a kulturnosti našeho národa, zůstávají stranou. Při tom právě inženýrští geologové a geofyzici se dostávají do míst, kde se normální turista, ba dokonce ani cestoval, dostanou jen málokdy nebo s velkými obtížemi. A o to více, pokud se jedná o výstavbu přehrad či přečerpávacích vodních

elektráren, jejichž výstavba se projektuje a realizuje většinou v místech, kde „lišky dávají dobrou noc“. Takže, pokud se začtete do knihy autorů Otto Horského a Pavla Bláhy, nebude z toho pro vás vyplývat jen poučení „O čem je kniha“, ale dozvíte se mnoho zajímavého i o „hodných“ přehradách, které sloužily a slouží lidstvu bez problému a k jejich prospěchu (např. přehrada Angat na Filipínách zásobuje vodou 15 milionů obyvatel), ale i o „zlých“ přehradách, které, jako třeba v případě přehrady Vaiont v Itálii, znamenaly v důsledku katastrofy (1963) nejen velké ekonomické škody, ale i obrovské ztráty na lidských životech. V případě Vaiontu zahynulo během katastrofy více než 3500 lidí a ze zemského povrchu bylo zcela smeteno městečko Longarone.

Takže, milí cestovatelé, i když je kniha určena hlavně pro odborníky, geology, přehradáře, investory, nechceme vás od ní odradit. Oba autoři navštívili mnoho přehrad v mnoha zemích světa a většinou na nich i pracovali jako hlavní řešitelé, nebo experti. Můžeme jmenovat jen některé, jako jsou Španělsko, Peru, Filipíny, Kuba, Egypt, Itálie, Francie, Rakousko, bývalá Jugoslávie, Albánie, Uzbekistán, Tadžikistán, Bulharsko, Polsko a další země. Jistě vás zaujme velmi bohatá barevná obrazová a fotografická dokumentace vodních děl, která je zajímavá i pro ty, kteří se nikdy touto problematikou nezabývali. Ostatně, v předchozích knihách, které již byly na stránkách informací Českého klubu cestovatelů a na stránkách klubu www.ckc.cz publikovány, šel nato Otto Horský obráceně. Napsal cestopisné povídky a do něj zasadil velké vodní stavby, jako třeba v knize „Peruánské postřehy“, kde pojednává o rozšíření energetického potenciálu hydrocentrály Machu Picchu či o sanaci skalního zřícení na řece Mantaro, nebo v knize „Osm roků na Kubě“, v níž pojednává o některých přehradách, kde působil jako expert, či v druhé obsáhlé části knihy o inženýrskogeologickém průzkumu pro největší stavbu na Kubě, přečerpávací vodní elektrárnu Centro Cuba v pohoří Escambray.

A jak vidíte z uvedeného názvu knihy, příroda na celém světě je tak složitá, že i my jsme se poučili.

Knihu možno zakoupit přímo u vydavatele : Repronis Ostrava (711 Kč), v knižních internetových prodejnách, v knižním velkoobchodě Dobrovský v Brně (649 Kč) nebo přímo na adrese: horsky@horsky.org (549 Kč). Počet stran: 250, včetně 200 obrázků a 30 tabulek

Formát publikace: B5, celobarevná, pevná vazba.

Ke konci roku 2009 vyjde tato kniha v angličtině pod názvem: The application of Engineering Geology for Dam Construction, *or what experience has taught us*.

Informace o všech těchto publikacích najdete na: <http://www.ckc.cz/knihy.html>

„NA CESTÁCH“ S JIŘÍM KOLBABOU:

V této rubrice najdete pár článků pana Jiřího Kolbaby, které nám zasílá prostřednictvím e-mailu ze svých cest. Články jsou plné zajímavých postřehů a zážitků a jistě si v nich každý z vás najde „to své“. Vzhledem k rozsáhlosti článků, jsem je všechny zařadila do přílohy tohoto věstníku. Najdete je na str. 7-19 *(Články jsou panem Kolbabou zasílány bez interpunkce zřejmě kvůli tomu, aby byly dobře čitelné v mailové poště. Z časových důvodů bohužel není možné interpunkci doplnit, věříme že i přes to se vám budou články líbit a děkujeme za pochopení)*

HLEDÁM SPOLUCESTOVATELE:

Nová členka Českého klubu cestovatelů, paní Zdena Tremlová, nás požádala o zveřejnění tohoto inzerátu:

Ráda abych se seznámila s milovníkem cestování, který bude cca za 2 roky v důchodu, který chce věnovat hodně času poznávání nových zemí i světadílů, protože už bude mít dost času. Ráda bych strávila delší čas v Indii, Austálii, Novém Zélandu, prostě všude tam, kde je krásně. Miluju přírodu a ráda cestuji, poznávám lidi. Je mi 59 let a jsem sportovní typ.

Zdena Tremlová

Zdena.Tremlova@Vishay.com

Pokud máte zájem, prosím kontaktujte ji na uvedené e-mailové adrese.

NABÍDKA ILUSTRACÍ:

Pan Jan Filip nás před časem oslovil s nabídkou svých ilustrací, které by se mohli možná někomu z Vás hodit do vašich knih. Pro představu přikládám jednu ilustraci. Najdete ji v příloze na str. 22. Pokud by kdokoliv z Vás měl zájem navázat spolupráci s pane m Filipem, prosím kontaktujte ho na: berberica@o2active.cz

CESTOVATELSKÝ FESTIVAL V POLSKU:

Tři živly na pevnosti v Srebrné Górze

Projekce fotografií, celonoční promítání filmů, setkání se s cestovateli od pátku 4. září do neděle 6. září 2009 v největší horské pevnosti v Evropě, v Srebrné Gorze. Bude to 2. Letní ročník Krakovského Festivalu Cestovatelů Tři živly a První Česko polské setkání cestovatelů.

Bude to snad největší cestovatelská akce v Polsku. A to venku! Do Srebrné Góry přijedou cestovatelé a hosté mezi jinými z Polska a České Republiky. Na festivalu vystoupí, mimo jiné známé české cestovatele také **Petr Jahoda**. Většinu času tráví

na expedicích, ze kterých přiváží množství materiálů pro své etnografické a fotografické publikace. Papua je jeho druhým domovem

Doprava, ubytování, atrakce a jiné podrobnosti www.3zywioly.onet.pl

Srdečně Vás zveme!

Marek Tomalik tel. + 48 608 419 124, tomalik@australia-przygoda.com

Piotr Trybalski tel. + 48 695 450 436 piotr@trybalski.com

Další podrobnosti najdete v příloze věstníku na str. 22-25

PODPORA AFRIKY:

Pan Karel Wolf nám zaslal e-mail s následujícím textem:

Mili cestovatele,

zdravim Vas ze slunne Indonesie z ostrova Lombok, kde jsem se pridal k humanitarnimu projektu Kintari foundation, nazvaneho Skola detem. Cilem projektu, ktery letos podporily take Expedicni fond a Nadace O2, je rekonstrukce zakladni skoly v Ngolangu. Uz mame hotove tridy vcetne noveho skolniho nabytku a nyní se pracuje na strese. Finance nam uz ale nestaci na vybudovani studny, kterou bychom skole take radi zajistili, aby deti ve tridach nemely neustalou zizen a nebehaly bosa v prasnem prostredi. Pokud byste chteli stavbu studny podporit i vy, tak si muzete nakoupit indoneske sperky na Kintari e-shopu, jehož vytezek je urcen na tento projekt. Prohlidnete si krasne dary zde:

<http://shop.kintari.org>

Zpravu z naseho mista pusobeni si muzete precist zde:

<http://www.kintari.org/cs/node/110>

a fotografie z mista konani jsou zde:

<http://www.kolemsveta.cz/photo/kintari/>

AKTIVITY NAŠICH ČLENŮ:

Paní Dina Štěrbová – významná členka Českého klubu cestovatelů se v posledních letech angažovala nejprve realizací a teď i zajištěním provozu malé české nemocnice v Karakorumu pod ledovcem Čhogo-Lungma. Je to údolí sousedící s údolím Baltora. Také se již delší dobu snaží v Brně uspořádat jejich výstavu doplněnou o dva filmové dokumenty, které již měli v Praze, Liberci a Olomouci. Nyní jsou v pořadí na Masarykově onkologickém ústavu, ale díky financím projekt vážně. Pokud by někdo věděl, jakým způsobem tento projekt finančně podpořit, kontaktujte nás prosím. Vaše vzkazy předáme paní Dině Štěrbové. Podrobnější informace o projektu nemocnice najdete na: www.czechhospital.cz

AKCE:

Přehled všech vámi zaslaných akcí, které se konají v nejbližší době najdete na:
<http://www.ckc.cz/akce-co-kde.html>

Tímto bych se s vámi pro tentokrát ráda rozloučila a poděkovala za pozornost. Přeji Vám příjemné prožití zbytku prázdnin a těm, kdo se vydají na dovolenou později, přeji krásné zážitky.

Snad brzy nashledanou

V Brně dne 24.8. 2009

Zpracovala: Martina Kulmová

CESTUJEME S JIŘÍM KOLBABOU

Honolulu - Havai

Po návratu z Asie jsem se trochu ochladil a vydal se na opačný konec světa. Po cestě na trase Praha-Londýn-Los Angeles, jsem za petadvacet hodin přistál v Honolulu. "Havaj je nejlepší"- nazval svoji poslední knihu dr. Stingl a ten jistě ví proč. Rad s ním souhlasím, i já vidím Havajské ostrovy jako jeden z nejkrásnějších ostrovních rájů světa. Velmi rád se sem vracím. Při této ani ne dvoutýdenní cestě mám v plánu navštívit jen, pro mě dosud neznámý ostrov Kauai a kvůli Cookovi nemohu pochopitelně vynechat Velký ostrov. Na Oahu přistávám i odsud odletám, takže i na mě zbyde pár dní. Aloha!

V případě Havajských ostrovů snad neunavím, když připomenu jejich originální vznik a zvláštní geologii. Pele, bohyně ohně a vulkanu, zde aktivně působí již mnoho desítek milionů let. Všechny ostrovy řetězce dlouhého zhruba 2500 kilometrů, vznikly výronem podmořské lavy v hloubce téměř šesti kilometrů. Stalo se a děje se tak dodnes v místě, kterému se říká "Hot Spot". Trvá to tisíce let, než kupíci se lava dá vzniknout novému ostrovu, který je však současně odvázen pohybem pacifické desky severozápadním směrem od tohoto rodného lona. Nejstarší ostrov - atol Kure u Midway - je starý 30 milionů let, nejmladší jihovýchodní Big Island je stále ještě pubescent ve vývoji. Další dítě ohně bohyně roste "jako z vody". Matka Pele už tak dala život stovkám svých dětí. Ty nejstarší ostrovy svoji severozápadní pout už skončily a vlastní hmotností se vnorily zpět do temného oceánu, mladší bratřičkové udivují právě teď naše generace svou krásou. Později je budou následovat. Havaj se sklá!

Na více jak 130 ostrovů, hlavních a známých je osm. Nesmírně fotogenické ostrovy jsou utvářeny působením deště, bouřlivých větrů, divokých vln a zemetřesení. Mocné vrstvy lavy zvětrávají, rozpadají se, jsou rozřezávány četnými potoky a říčkami. Vznikající dramatická červená černá údolí jsou pokrývána exotickou svěží vegetací, která jako módní tvůrce tuto nevšední exotiku velmi kreativně dotváří. Zvláště pro suchozemského středoevropana prostě ráj!

Jedním z nejkosmopolitnějších měst Pacifiku je Honolulu. Určitě jsem vám o něm v minulosti psal, tak snad jenom tolik, že se nám tu poněkud přemnožili bezdomovci. Je zde z tohoto důvodu značně napjatá situace. Zevlující a usmudlaní jedinci obou pohlaví, všeho věku a mnoha národností okupují malebné pláže svými stany, přístřešky a nákupními vozy. Mimochodem, až budu homeless, tak jediné tady v Pacifiku. Ve vyhrátém ráji se to strádá. A to jsem ještě zjistil, že každý den jim na jednu z pláží vozi městská rada teplé obědy. Inu kapitalismus s lidskou tváří.

I tentokrát doslo na okružní jízdu okolo ostrova Oahu. Moc jsem si tu celodenní cestu (od tmy do tmy) užil. Surfarské pláže na jihovýchodě a severu, dramaticky erodované severní pobřeží v oblasti u ostrova Kūihoa, chladivé mlhy u Nuuanu Pali, mystický výbežek Kahuku Point, obrovské mořské želvy u pláže Papaloa, královské porodní kameny - posvátné místo, kde královny v několika generacích rodily male, budoucí slavné a všemocné krále celého archipelagu. I tentokrát jsem si moc pochutnal v návštěvnickém centru světového producenta ananásů, společnosti Dole. Tolik ananasových pochoutek nekoupíte zaručeně nikde jinde. Havaj se líbí a chutná snad každému. Prostě, jak říkají domorodci: "Hawaii no ka oi" - Havaj je

nejlepší.

Jirka
Honolulu, Havaj

Slepičí ostrov Kauai

Uz dlouho me trapilo, ze jsem dosud nenavstivil nejzapadnejsi, ctvrty nejvetsi z pristupnych Havajskych ostrovu, ostrov Kauai. Ma temer kruhovy tvar a je z geologickeho hlediska z celeho archipelagu nejstarsi. Vznikl diky sopce Waialeale, vysoke 1569 metru. Tak konecne pri teto treti ceste na Havaj se mne muj sestý ostrov rozsahleho souostrovi podarilo alespon castecne poznat.

Prelet z Honolulu do hlavniho mesta Lihue trval pouhych 38 minut a prenesl me na ostrov bizarnich kanonu, dramatickych utesu, 350 destivych dni v roce (na Mount Waialeale spadne rocne 12 700 mm srazek - svetovy primat!!!) a tisicu divoce zijicich slepic a kohoutu. Mel jsem, podobne jako predtim na Oahu, nebyvale stesti na pocasi. Statisticky melo prset, ale vetsinou mne vyhlednute kompozice probarvovalo hrejive slunce. Moc jsem si neobvyklou prizen tamnich polyneskych bohu akuu pochvaloval.

Z Lihue jsem se vydal po jiznim brehu ostrova, az jsem dojel do mestecka Waimea. Tak tady v lednu 1778 James Cook souostrovi objevil a do bile mapy zapsal pod jmenem Sandwichovy ostrovy. Melo to mnoho pozitivnich i negativnich souvztaznosti. Prichod Evropanu definitivne ostartoval obrovské miseni kultur a postupny upadek puvodnich polyneskych tradic. Prave tady, na Havaji, je tento nepriznivý jev globalizovaneho sveta nesmirne zreteľne videt. Nekdy je mne z toho uprimne smutno. My - obyvatelé zapadniho sveta - za tento objev kapitana Cooka casto oslavujeme, domorodci vetsinou nikoliv. Ja se svemu idolu poklonil u sochy ve meste a poridil i par snimku na "landing place", cerne a dosti nevhodne mestske plazi. Prave kdyz jsem k ni prichazel, pristavali mistni rybáři. V sitich meli mnoho ryb. Nechybela mezi nimi napadne zbarvena koralova ryba s prasecim rypakem, která ma zde na Havaji nevyslovitelne jmeno - Humuhumunukunukuapuaa. Zkuste si to.

Jednim z nejhlubších zazitku byla nekolikahodinova cesta po hrane monumentalniho kanonu Waimea. Prezdiva se mu "Grand Canyon Pacifiku". Skoro bych rekl, ze je snad i krasnejsi. Dramaticky vyrezane ostre hrany v pestrobarevne hornine, jsou (na rozdíl od znamejsiho Grand Canyonu) porostle vlhkoumilnou vegetaci v mnoha odstinech zelene. Slunce, jen obcas zastinene rychle se premistujicimi mraky, dokonco umelecke dilo, které pred mym objektivem hrde defilovalo. Mnoho prijemnych hodin jsem straval na okrajich strmých horských hřebenu skutecneho prirodniho chramu Pacifiku. Horecne jsem snimal prekrasna zelena udoli, propasti a v nich neuchopitelnou risi vzacnych puvodnich rostlin. Videl jsem uz v sirem svete hodne uchvatnych kanonu, které byly prirovnávány k nedostiznemu arizonskemu Grand Canyonu, ale snad jen tento zasluži podobna srovnani. Doufam, ze to bude z porizených snimku citit.

"Zahradni ostrov"- i tak je nekdy ostrovu prezdivano, nabizi mnoho prekrasnych tras zejména milovníkum narocnych treku. Podobne jako treba atlantska Madeira nebo ostrov Réunion v Indickem oceanu. Mnoho z nich je skvele popsano a oznaceno. Mnohe patri

k tomu nejlepším, co na celé planetě můžete najít. Popíši alespoň část jednoho pozoruhodného treku, jenž se jmenuje Kalalau Trail a vede podél bizarně rozeklaného pobřeží do oblasti Na Pali, což ve staré havajštině znamená "strmé skalní stěny".

Je to pryč - rád tomu věřím - ten nejkrásnější trek na světě. Začíná na úplném konci silnice č. 560 u malebné pláže Kee. Lakala ke koupeli a snorčlování, ale času byla málo, tak jsem se hned vydal na trasu po příkrých svazích dramatického a fotogenickeho pobřeží. Kdo má dostatek času a je dobře fyzicky vybaven, absolvuje několikadenní pochod až do cíle na pobřeží Na Pali. Kdo ne, volí pouze dílčí trasy. Patřím do druhé skupiny a už po několika minutách uduchaného pochodu toho lituji. Cesta po příkrých ostrých útesech nabízí úžasné pohledy zejména vpravo, na panensky vyhlížející pobřeží s blankytně modrou oceánskou vodou. Od prvních kroků obdivuji několik druhů pandanu - stromu, jehož mnoho vzperných kořenů dalo jméno "pochodující strom". Plodenství podobná ananasu jsou jedla a byla odnepaměti základní potravinou Havajců. Z dlouhých úzkých listů pletou domorodci kóse, rohože a další důležité každodenní předměty. Kdykoliv se přiblížím k pobřeží, objeví se svěže zelená naupaka. Je to nízká příbřežní rostlina, opředena mnoha starými havajskými legendami. Zaznamenal jsem i havajský strom kukui, který dává populární ořechy, stejně jako oblíbené franžipány, s uchvatně malebnými a vonavými květy. Fotogenicke jsou tmavě zelené agave, pozornost přitahují závorovnický a mnoho dalších exotických rostlin. Po dvou hodinách prerušovaného pochodu se před mnou konečně otevřely pohledy do prvního hlubokého zarezu u pláže Hanakapiai. Byl vytvářen stekajícími proudy destové vody, ale zejména potokem stejného jména. Jeho mechem porostlé kameny omyvané divokým příbojem mě úplně ucarovaly. Nic jsem nedbal tabulek s upozorněním, že v tomto místě zahynulo již mnoho smelců. Škoda jen, že slunce bylo právě v čase mé návštěvy značně skoupe. Možná jsem tím přišel o pozoruhodné snímky. Uvidíme.

Na Kauai jsem projel všechny oficiální cesty a občas zajel i mimo ně. Stejně jsem viděl pouze zlomek jeho krásy. To nejzajímavější je skryto v hloubi nepřístupného vnitrozemí tohoto tajuplného kousku havajské země. I tento, pro mě nový havajský ostrov mě přesvědčil o tom, že sem se musí člověk vracet. Už proslavný Mark Twain se o pozoruhodném archipelagu vyjádřil: "Havaj, to je nejlibeznější flotila ostrovu, která kdy v oceánu zakotvila".

Aloha z Kauai/Havaj

Jirka

www.theworld.cz

Aloha z ostrova ohně - Big Island

Celé Havajské souostroví je vytvořeno podmořskou vulkanickou činností. Ta je permanentní a trvá desítky milionů let. Nejmladším ostrovem ve 2500 kilometru dlouhém archipelagu je ten největší. Leží úplně na východě a původní Polynésané mu říkali Hawaii. Aby se to nepletlo se stejnojmenným 50. státem Unie, dostal anglické jméno Big Island. Pro svou třetí návštěvu jsem si vybral několik už známých míst, která bych rád nafotil v nových (jarních) klimatických a světelných podmínkách.

S Hawaiian Airlines, jakousi letající meziostrovni tramvají, jsem preletěl z Kauai přes

Oahu a pristal na vychode Velkeho ostrova, ve meste Hilo. Bez prodleni jsem vyrazil za znamymi, ale i neznamymi motivy. Cesta vedla po vychodnim pobrezi na sever. Hned nad mestem jsou popularni Duhove vodopady, na kterych jsem vsak postradal tolik potrebne slunce. Toho jsem se naopak dockal na skvelem Akaka Falls. Oba zname vodopady se mne s odstupem casu zdaji stale vice fotogenickejsi. Opet jsem ustrnul nad uzasnymi dzunglemi, které nabizi mnoho dramatickych udoli mezi Papaikou a Laupahoehoe. Exoticka zelen vysokych palem a pandanu, doplnena barevnymi kvety, patri k tem nejlepsim motivum z Velkeho ostrova. Pri foceni Waipio Valley jsem opet, tak jako pri dvou predchozich navstevach, nemel stesti na pocasi, ale den jiz zvolna koncil, tak bylo potreba najit rozumne ubytovani. Povedlo se v severni casti ostrova, ve meste Kamuela. To hlavni melo teprve prijít.

Kdyz jsem pred dvema lety fotografoval na vrcholu uctivane sopky Mauna Kea (Bila hora), zazil jsem ve vysce 4205 metru hotove peklo. Byl strasny mraz, umocneny necekany vichrem. Jen ztezi jsem tehdy nafotil par rozklepanych snimku. Tentokrat uz pohled z mnohakilometrove dalky signalizoval, ze budu mit mimoradne stesti. Zarive slunce osvetlovalo zasnezeny vrchol nejvyssi hory souostrovi. Pocasi se nezmenilo, radeji jsem ale na vrchol hodne spechal. Bylo tam uzasne. Na spicce Havaje jsem straval mnoho kouzelných a nezapomenutelných hodin. Klouzal jsem na premrzlem snehu, exponoval a exponoval. Dost jsem se zadychaval. Neni divu, protoze na vrcholu je pouze 60 procent kysliku, nez na pobrezi oceanu. Hodne jsem fotil take teleskopy a pozorovaci stanice. Na vrcholu sopky je velmi nizka relativni vlhkost, takže je to idealni misto k pozorovani vesmiru. Pozemek ma v pronajmu Havajska univerzita, která jej dale pronajima vedeckym tymum z celeho sveta. Ve futuristickem komplexu najd!

eme teleskop NASA, pracoviste Japoncu, Britu a dalsich renomovanych tymu astronomu. Aby byly podminky k pozorovani co nejlepsi, jsou vsechna verejna osvetleni na celém ostrove zatónována do oranžové barvy. Sam jsem hvezdy nepozoroval, ale tomuto mistu bych s chuti par hvezd udelil. Je silne a fotogenicke.

Podobne fotogenicke muze byt take vulkanicky dlouhodobě aktivni upati sopky Mauna Loa na jihovychode ostrova. Muze, ale to bych se musel umet dostat bliz k ohnivému pecku, dila rusovlase bohyně Pele. Uz se mne to jednou podarilo. Po dlouhe a nebezpecne noci ceste pres dramaticky nepravidelne navlnena lavova pole, jsem tehdy dosel az k samému infernu, ruder zaricimu ohnovému divadlu mocne Pele. Tentokrat jsem mel ambici nafotit snimky vyrazne lepsi, bohužel to nedopadlo vubec dobre. Vyron lavy nebyl zrovna vystavni, docela silne prselo, ale hlavne zahadni poradatele organizovali navstevu areálu "pekne po americku", to znamena, ze vstup k tekouci lave zahradili paskami a zakazy - a co vam mam povídat... dve mile od mista, kde se lava vleva do oceanu! Proste Americane se svymi prehnany obavami, regulacemi a bezpecnostnimi pravidly. Nastvali me. Ztratil jsem bohužel cas a pri teto navsteve Big Island už urcite tekouci lavu neuvidim. Tak snad priste a z druhe strany (prave z dr!

uhe strany jsem se pred dvema lety k lave dostal). Chce to proste jasny a rozhodny plan, moc se neptat a ke zhavě lave se pokusit bezpecne proniknout.

Na jeden z noclehu jsem zamířil na vychodni stranu ostrova. Podle pruvodce by nemel byt problem s vyhledanim vhodného ubytovani. Cas utikal, snesla se tma, ale ja stale nic nemel. Bylo to komicke. Na avizovanych adresach staly neobyvatelne ruiny, nebo o možnosti prespani nikdo v nejbližsim okolí nevedel. Nakonec jsem

skoncil v zahadnem mestecku Pahoia. Hezky nazev, ale divna atmosfera. Dostat z nekohe nejakou relevantni informaci, dobouchat se na doporučeného ubytovatele... no, to byl neresitelný problém. Podroušení obyvatele mesta, plizici se ztemnelými ulicemi, nebudili mnoho nadeji, ze dnes vecer jeste uspeji. Nakonec prece. Jakasi rozlozita zenstina se mnou pri peceni pizzy sepsala smlouvu... a klic, ze je pod rohozkou! Vyhledal jsem nezamceny dum, ale po ubytovani jsem se radeji prece jen zamknul. Vzdyt ve sklepe domu uz nekdo prebyval. Snad v tomto meste, plnem podivinu, tu jednu noc preziji. Prezil jsem a vydal se opet pres vulkany na zapadni stranu ostrova. Pocasi se !

notne zhorsilo, fotit se nedalo, takže nejhodnotnejším zážitkem nakonec byla navsteva orchidaria. Znovu jsem zavital do zalivu Kealahou, kde v unoru pred 230 lety prisel o život James Cook. Tentokrat jsem ale hledel na pomník slavného moreplavce z druhé strany neprístupné zatoky, od vesnice Napoohou. Letiste u Kailua Kona uz bylo nedaleko. Priblizil se čas preletu na Oahu a po jednom dni i transportni, téměř 30-ti hodinová anabaze ve stříbrných trupech boeingu a airbusu. Přistání na ranější ružynského letiste bylo mekké, navykáni na pražskou zimu a mlhy docela tvrde. Ale o tom uz je to moje cestování. Stále me ty změny, kontrasty, soky a nejistoty docela bavi.

Hlasení z cesty - Jizní Afrika I.

Uz zase jsem (kde jinde?) na ceste. Tentokrat jsem se vydal na jih Afriky. Letem z Vidne do Londýna a odtud primo do Kapského mesta. Poslední navsteva byla pred asi deseti lety, takže jsem byl docela napjatý, co vse se v Cape Town a na dalších planovaných místech zmenilo. Pohoda, skoro vse poznávám. Mam pocit, jako bych tu byl docela nedavno. Pocasi je skvele, takže jsem toho vyuzil a v prvních hodinách - s velkým napetím - vyrazil k tomu nejznámějšímu symbolu, jaký Cape Town reprezentuje.

Stolová hora je vysoká 1087 metru a tyčí se nad Stolvou zátokou neuveritelně krásně, téměř primo od hladiny more. Mnohá krásná mesta by mohla Kapskému mestu tuto dominantu zavideť. Asi neznam žádnou jinou světovou metropoli, která by byla prírodou takto velkoryse obdarována. Prvním Evropanem, který na "stolovku" vystoupal, byl v roce 1503 portugalský námořník Antonio de Saldanha. I dnes jdou mnozí na vrchol hory pěkně po svých, ale já jsem zvolil nejčastější, velmi pohodlný způsob - na vrcholové plátě jsem se nechal vyvézt za sedm minut moderní lanovkou. Dechberoucí pohledy na všechny světové strany, dramaticky tvarovaná hornina, endemická kapská vegetace a do toho pod modrou oblohou svítilo hřejivé slunce. Mě jsem velké stěti. Az tady na vrcholu si člověk uvedomí, že hora není za mestem, jak se to při pohledu od vody jeví, ale je primo uprostřed aglomerace. Je odsud fantastický výhled na centrum a populární Waterfront. Na západe si můžeme spočítat vrcholky horského masivu Dvanácti apóstolů, na jihu jsou krásná zalesněná úbočí a pohled do Falesného zalivu, na východe se do dálky táhnou průmyslové čtvrti a smutná černá ghetta, zahalená často závojem kouře. Odvrácená strana jinak krásné kapské oblasti.

Abych Cape Town poznal jeste lépe, naskočil jsem do červeného poschodového busu a absolvoval poznávací okružní jízdu. Správné rozhodnutí, ujasnil jsem si lépe "mapu" mesta.

Byt v Kapském městě a nepodniknout alespoň jednodenní trip na Cape of Good Hope,...no, to by byla neodpuštělná chyba. Mys Dobré naděje patří určitě k těm emotivním, cestovatelsky a fotograficky nejvděčnějším místům. I když je to jen skalnatý výbězek, tak nejbližší okolí se pyšní vzácnou endemickou vegetací, které se říká v místní afrikanštině fynbos. Od roku 1939 chráněné krajinné území láká ke studiu přírodovědce z celého světa. Místem setkání dvou oceánů proplul jako první v roce 1488 Bartolomeo Diaz. Od té doby přitahuje mys svoji nespoutaností a také strategickou důležitostí. Je pochopitelně přitažlivý i pro filmáře a fotografy. V silném větru, široce rozkročen, nasnímal jsem svoji dávku obrázku i já. Letos dokonce na buracivém mysu i ve slunci.

Stellenbosch, malebné městečko severovýchodně od Kapského města je proslulé atmosférou kvalitního vína. V podnebně příznivé oblasti najdeme dodnes okolo třiceti vinařských firem s mnohaletou slavnou tradicí. Tu zde zakládali již v 17. století Holanďané, ale zejména francouzští hugenoti. Už v letadle South African Airways jsem si vychutnával plody mimorádně urodných místních vinic, abych pak vše korunoval při malé "Wine Tour" ve Franschhoeku, na úpatí Dracích hor. Ucarovala mě zejména lehká sladká bílá vína, červeným jsem na chuť nepřisel. Na kapském výbězku je toho ještě mnoho k objevování, je to dožijista pokladnice kultur a galerie mnohotvarné nespoutané přírody.

Na nejjižnější cípu Afriky jsem strávil letošní velikonoční svátky. Marne jsem hledal nějakou veřejnou připomínku křesťanského svátku. V této části světa se vše odbyvá hlavně na velikonoční pondělí v kostelích. V zemi se celych 80 % obyvatel hlásí ke křesťanství. A teď dvě zajímavosti. Typickým jídlem velikonoce nejsou vejčka, ale zavinace! Jestě větší kuriozitou je teplá specialita. Jihoafrické si upraví něco jako mořskou stíku, jmenují ji snuk a potrou si ji merunkovou marmeládou! Tak to je narez, co?

Z evropského pohledu se Afrika jeví jako přitažlivě prázdná. Tajuplné pouště, zelené kopce, malebná pobřeží, strhující kanony, hluboké pralesy... Zblízka si ale uvědomuji, že je to spíše miliardou lidí a mnoha živoucích přeplněná archa, na které vsichni (často marne) hledají vodu, něco k snědku a způsob nelehkého soužití. Citlivý člověk se denně zamestnává myšlenkami, jak těm zastupům zubožených muze pomoci. A to i přesto, že právě Jihoafrická republika je pravděpodobně ještě stále nejbohatší a sociálně nejspravedlivější africkou zemí. Držme celé Africe alespoň palce - stěží bude potřebovat.

Jirka z cesty do provincie Mpumalanga

P. S.

Mám s sebou na korekturu již vysazený první díl knihy "Dopisy z cest". Vyjde již v květnu. Těm z vás, kdo mě k tomuto kroku nabadali, tímto za inspiraci a "nakopnutí" moc děkuji.

Afrika II

Dvou a půl hodinovým letem se South African Airways, jsem preletěl z Kapského Města do Johannesburgu. V obávané předlidené metropoli s rozbujelelou kriminalitou jsem se nezdržel (současné migrační aktivity napovídají, že do roku 2020 bude v

megapoli zit pres dvacet milionu obyvatel!) a radeji hned pokracoval do Nelspruit, hlavniho mesta severovychodni provincie Mpumalanga. Odsud uz byl pouze skok k Malelane Gate, znamemu jiznimu vstupu do Krugerova narodniho parku. Teprve tady zacina byt Afrika pro mnohe tou pravou Afrikou.

Krugeruv narodni park je symbolem Jizni Afriky. Uzemi velke jako Morava slibuje ty nejexotictejsi dobrodruzne zazitky. V pocu zvirat nema v teto oblasti konkurenci. Je take nejvetsi a nejstarsi. Statistiky uvadeji, ze v nem zije priblizne 2000 lvu, 1000 leopardu, 8000 slonu, 1500 nosorozcu, hrosi, buvoli, zebry, zirafy, ohromne mnozstvi antilop a dalsi exoticke zvere. Jiste dostatecny duvod, proc si casne rano privstat. Jeste za chladne tmy jsem vyrazil v terennim voze rizenem zkusenym afrikanskym rangerem vstric dobrodruzstvi. Celodenni safari nakonec bohuzel neprineslo ocekavane fotograficke trofeje. Vzdy dlouhe ocekavani, napinani zraku, barvite predstavy... ale nakonec prece jen zklamani. To, co se jevilo jako srst leoparda byla pri priblizeni zmet listi, zablesk oci se zmenil v odlesk na vegetaci. Pak to ale prislo. Jen dva metry od cesty znudene odpocivala rodinka sestl lvu! Rozechven jsem spesne exponoval nejvetsi africke kockovite selmy, prirodzene a obavane pany tohoto prostredi. Sympaticka rodinka (lvi jsou jedine socialne zijici kockovite selmy) se vsak po chvili - driv nez by me bylo mile - bohuzel zacala sbirat k odchodu. Skoda. Pasl jsem po dalsich kockach, ale odmenen jsem ani moc nebyl. Z velke dalky jsem jeste nekolik lvu zahledl, leoparda bohuzel zadneho.

Afrika, to vsak nejsou jen divoke kocky, podobne pritazlivi jsou i dalsi reprezentanti kontinentalni fauny. Z blizkosti jsem fotil ohromne nosorozce a vetsi mnozstvi krasnych slonu vseho veku. Velmi detailne a casto jsem snimal mnoho antilop. Zejmena springboku je v Krugeru jak o u nas zajicu. Odmenou byli i lini hrosi a vyhrvajici se krokodyli. Tri noci stravene v Krugerove parku nakonec neprinesly tolik skvostnych pozorovani a foceni, jak jsem si vysnil. Presto jsem byl moc spokojen. Priroda ma sve zakonitosti a tem se musime kazdy prizpusobit.

Jednim z nejhlubsich zazitku z JAR, je urcite navsteva kanonu Blyde River (hloubka 800 m., delka 26 km). To jsem tedy na jihu Afriky necekal. Nadherny, vicebarevnou zeleni porostly zarez do krajiny mne presvedcive pripomnel nedavno navstiveny fotogenicky Waimea Canyon na havajskem ostrove Kauai. Jako by mu z oka vypadl. Neuveritelne. Skoda jen, ze prave tady se zhorsilo pocasi. Cekat jsem nemohl, snad se sem jeste nekdy vratim.

Pri teto ceste doslo i na kratkou navstevu Svazijskeho kralovstvi, ale vice jsem se tesil na Viktoriiny vodopady v Zimbabwe. Fotil jsem je uz pred deseti lety a mel jsem na hrane slavného vodopadu i neuveritelne setkani a kratky rozhovor s prezidentem zeme. Robert Mugabe za tech deset let privedl zemi na okraj katastrofy. Nekolikrat jsem si overoval tento statisticky udaj: v zemi je az 90-ti procentni nezamestnanost!!! Velka cast tech zamestnanych pracuje pro vladu, ostatnim v podstate nezbyva nez aby zebrali nebo smelili. Podle toho to take vypada. Jakmile jsem vysel z hotelu, hned se na me nalepilo klubko zadonicich obchodnicku a kazdy mel pro me "better price". Bylo mne jich a cele zeme uprimne lito. Snad je, s touzebné ocekavanim odchodem Mugabeho, ceká lepsi budoucnost.

Radeji jsem se soustredil na foceni Viktoriinych vodopadu. Jeden ze symbolu teto casti Afriky objevil pro ostatni svet sir David Livingstone. Tehdy byl prirodni skvost

znacne nedostupny, dnes ke hrane hrmiciho vodopadu vede asfaltova cesta. Mel jsem docela smulu. Domorodci rikali, ze je nejvyssi stav vody za poslednich 40 let. Buracejici voda zde pada do stometrove hloubky v miste, kde je velmi uzke koryto s blizkou stenou primo naproti hrane vodopadu. To znamena, ze husta vodni trista se vali z uzke prurvy do mnohasetmetrove vyse a ztezuje pohled na padajici proudy vody. Pro fotografa primo katastrofa. Totalne smacen jemnou vodni tristi reky Zambezi, naexponoval jsem - pri castem osusovani objektivu - mnoho desitek dramatickych snimku. Chvile straveny na protilehle hrane vodopadu jsem si nalezite uzil. Uziji-li i vyfoceny snimky, tak to se uvidi pozdeji.

Navrat do Ceska bude patrit k tem nezapomenutelnym. Pri letu z Victoria Falls do Johannesburgu mne pricinlivi zamestnanci, nejspise vychoziho letiste, znicili a probrali kufr. Asi velmi spesne, nebo pri opetovnem baleni pribalili i znackove damske spodni pradlo. Na tomto letu bylo podobne postizenych vice. Let z Johannesburgu do Londyna byl zrusen a na naklady South African Airways jsem musel stravit noc navic v letistnim hotelu. Byl skvely, ale ja moc spechal do Ceska na predjednane prednasky, ktere jsem nakonec musel - poprvé v zivote(!) - na posledni chvili zrusit.

Jakousi naplasti na utrpene problemy, umistili me na dlouhem letu z JAR do Londyna na velkoryse prostrny lehatko v bussines tride. Nahoda ci omyl? Kdo vi, ale sluzeb vyssi urovne jsem si nalezite uzil. Problemy vsak neskoncily. Nocni prilet do Londyna znamenal dalsi noc na naklady letecke spolecnosti. Nakonec me do Vidne nedopravili rakouske aerolinie, ale britske. Se znacnym zdrzenim, ale konecne zase doma!!! I kdyz mne zimbabwské letistni selmy vykradli zavazadlo a zpozdené letadlo zpusobilo znacny nasledny problem, hodnotim tuto cestu jako jednu z nejkrasnejsich. Afrika je proste navykova.

Jirka
v Airbusu 320, pri letu z Londyna do Vidne

Zpatky v Africe

Asi pred mesicem jsem zakoncil svuj dopis prohlasenim, ze Afrika je navykova. Nepisi jen tak do vetru, a tak se dnes opet hlasim z jihu cerného kontinentu, tentokrat z Namibie. Mnoho let jsem zde nebyl, takže jsem moc zvedavy na zmeny. Dvanactidenni pobyt vsak hodlam skoro cely venovat nejvetsimu prirodniemu skvostu zapadniho pobrezí, carokrasne pousti v oblasti Sossusvlei. Nema ve svete konkurenci.

Prvni hodiny ve Windhoeku, hlavnim meste temer liduprazdne zeme, (na uzemi, ktere je desetkrat vetsi nez Cesko, ziji pouze dva miliony obyvatel!), byly plne napeti. Bloumal jsem mestem, poznaval i nepoznaval mnoha mista a pripadal jsem si jako nekde v centralnim Nemecku. Ano, v Nemecku! Mnohalete kolonizacni snahy nekolika velmoci, vyustily v roce 1884 ve vyhlaseni protektoratu Nemecka jihozapadni Afrika. "Was wunschen Sie, bitte?" - je bezna otazka, kdyz beloch vstoupí do obchodu. Je jedno, stojí-li za pultem bily prodavac nebo tmavy prislusnik etnika Hererů, Namů ci Orlamů. (Dokonce tri polonahe, blatem pomazane himbske zeny, obchodovaly se mnou v nemcine!). Docela zabavne. Atmosfera v hlavnim meste jednoznacne signalizuje, ze jsme v jedné z nejbohatsich a socialne stabilnich zemi kontinentu. Demokraticka ustava zarucuje Namibijcum poklidny a svobodny

zivot jiz temer dvacet let. To, a na kazdem kroku znejici nemcina, nas s obyvateli Namibie docela sblizuje.

Po noci v solidnim hostelu blizko centra, prevzeti terenniho vozidla a nakupu zasob, vydal jsem se jizozapadnim smerem k prasne silnici C 26, která vede k dobrodruzstvi. Projel jsem nelibe znejici ulice - Castro, Mugabe, Lucifer, které byly nastesti vystridany lepsimi jmeny: Mozart, Beethoven, Gandhi, Fredericks, Mandela...Mesto jsem opustil pres ctvrt Eros.

Do Desert Camp, pro nejbizsi tyden me skvele zakladny, jsem prijel hodne po setmeni. Ubytoval jsem se v jakemsi platenem domku se zdenou zakladnou v kombinaci se drevem. Dumyslné zkonstruovany objekt se mne pak den ode dne jevil jeste a jeste dokonalejsi. Nedovedu si pro africka horka, stridana nocnim ochlazenim, bezvetri i silne vichry, predstavit nic lepsiho.

Ze šakala čabrakoveho, behajiciho zmatene okolo meho stanu, jsem jeste mel drobne obavy, které se pri dalsich nocnich setkanich pretavily temer v pratelstvi. Kazdy vecer se prisel - krasavec - vyfotit, temer jako na objednavku do atelieru. Zvlaste, kdyz jsem pekl neco masiteho, prestal křoupat krehke kobyly a loudil prilepseni k tradicni jednotvarne strave. Kazdy jsme si prisli na sve.

Rano, kdyz nebylo ciste nebe a ja nemohl v pousti pocitat s ostrym rannim sluncem, zustal jsem "doma" a se zajmem pozoroval rostliny a zivocichy, které jsem mel v sousedstvi. Zbytky po kazdonocni invazi kobylek a jineho nocniho hmyzu, likvidovali cetni ptaci, poustni jesterky a tisice obeznych cernych brouku toktokky. Ve stinu aloe rozsochate hledal neco do zobaku vzdy vzprimeny a pozorny drop Ruppelluv, gekoni, brouci, poustni mravenci a mnoho dalsich aktivnich zivocichu. Poust, i její kamenite predpoli, překvapive zije.

Opravdovy svatek a fotograficke hody jsem vsak prozival, az kdyz jsem se vydal do obrich cervenych dun namibske pouste - chlouby N.P. Namib Naukluft. To prave divadlo si priroda ukryla sedesat kilometru od vstupniho arealu Sesriem. Divokou jizdou po nove asfaltce (ta zde pred deseti lety jeste nebyla) a pozdeji po zradnem jemnem pisku, snazim se po nekolik ran dohnat casovou ztratu, za kterou ale nemohu. Namibijska vlada prostrednictvim svych organizaci reguluje vstup do parku. To je jiste spravne. Kdybych jen ja - zlotrily fotograf - nepotreboval byt na dunach pred svitanim. Pri prvnich zablescich rudeho slunce se prave tady, na cervenem pisku nejstarsi pouste sveta, objevuji ty nejkouzelnější kompozice. Pohadkove obrazy. Vlady, jako by to bylo jedno. Branu si otevrou az v 6. 15 a nervozne podupavajici fotograf z Evropy je prilis nevzrusuje. Skoda, vzdyt nas kazde rano podupava pred zavorou nekolik desitek. Proto ta zbesila jizda na konec dlouheho udoli, kde jsou ty nejlepsi scenerie. Kazdodenni poustni rallye v Sossusvlei. Bylo to tak pred lety a je to tak dosud.

Ranni zavod se jede v širokem udoli - bezodtoke prolakline reky Tsauchab - lemovane cervenymi dunami vysokymi i pres 300 metru. Toto "zavodiste" bylo prirodou zformovano pred mnoha miliony lety. V pastelove zlate trave se klidne pasou antilopy, primorozci a pstrosi. Pokazde jsem zazival nekonecne vzruseni. Tak toto je skutecny raj. Pravda pro mnohe nudny, jiste i velmi nebezpecny, ale pro fotografy absolutne bozsky. Mohl bych zde byt stale. A proc, ze jsem tak uneseny? Z ceho jsem opet tak nadseny? To se vam pokusim popsát zase priste.

Jirka
Desert Camp, Sesriem, Namibie

Rudé zlato

Sossusvlei. Napoprvé těžko vyslovitelné jméno nejstarší a jistě také nejkrásnější pouště světa. Rozsáhlá poušť je součástí národního parku Namib Naukluft, který zaujímá plochu více než 50 000 km čtverečních (hodně přes polovinu výměry Česka). Byl jsem zde před mnoha lety a od té doby jsem se do magického prostředí hrozně i nádherně tichých dun toužil vrátit. I když součástí chráněného parku je několik světově proslulých nalezišť diamantů, nechávaly mě v klidu. Pro mě - fotografa - je největším skvostem tajemná oblast mezi řekami Tsauchab a Tsondab. Po většinu roku vyschlá říční koryta jsou obklopena až přes 300 metrů vysokými dunami rudého písku. Izolované ostrovy života ve zdanlivě mrtvé, ale pohádkově krásné přírodní scéně. Je to asi nejfotogenictější místo na planetě. Jsem dojatý, že jsem opět zde.

V blízkosti vstupu do národního parku jsem se ubytoval na šest nocí. Cílo pro místní naprosto neuvěřitelné. Tady bydlí bezni návštěvníci jednu, maximálně dvě noci. Shlednou přírodní divadlo a hned zase pokračují v objevování krás Namibie. Já si ale chtěl tuto nevšední krásu dokonale a v klidu užít. Tak jsem toužil nafotit lepší snímky, než jsem si před deseti lety z tohoto místa odvezl. Časné ráno, spíš ještě v noci, jsem se několikrát snažil vniknout za bránu národního parku. Bohužel platné regulace nejsou pro fotografování právě vhodné. Všichni jistě dobře víte, že to nejlepší světlo pro foťák je časné ráno, kdy je slunce nízké a červenou barvu pískových dun ještě podpoří.

Nikdy nezapomenu na hodiny stravené na rozlehlých a vysokých dunách v oblasti Sossusvlei. Jako v pohádce jsem se cítil ve vyprahlých rozpraskaných vapenatých panvích Dead Vlei a Hidden Vlei. Sporadicky zde stojí staré mrtvé akácie. Černým, až 500 let starým stromům chybí voda a na bílém podkladu vypadají jako kulisy v divadle. Byl jsem unaven a dehydrovan, ale cítil jsem, že konečně fotím vysněné záběry. Uchvacující hra světla a stínu. Ráno a znovu večer jsem se toulal po kluzkých dunách a tajemně ticho rušil častou expozicí závěrky. Kdybych se tak mohl změnit v maleho skřítku, vlezl bych do těla kamery a hned své snímky zkontroloval. Tak moc jsem byl zvědavý na výsledky mé práce.

Po týdnu jsem oblast namíbské pouště opustil a zamířil na západní pobřeží. Rad vzpomínám na příjemné chvíle v koloniálním německém Swakopmundu a focení neuvěřitelně rozsáhlé kolonie lachtanů na pobřeží u Walvis Bay. Exponování těchto exotických zvířat předznamenalo následně dobrodružné snímání mnoha sakalů, gepardů a jednoho leoparda z bezprostřední blízkosti. Kocicky a tajemné duny patří k tomu nejlepšímu, co jsem v poslední době ve světě fotil. Krásná práce.

Jirka

Pozdrav z raje – Madeira

Ano, přátelé, neopakovatelný a obdivuhodný raj je od Česka pouhých čtyřicet hodin letu! Na portugalském subtropickém ostrově v Atlantiku, 500 km od západního pobřeží Maroka, jsem byl poprvé asi před pěti lety. Tehdy jsem byl zasazen jen lehce, ale tentokrát jsem doslova od rána do večera jeho krásou unesen. A ani večer

to nekonci. To si uzivam gurmanskych zazitku s vsemozne upravenymi rybami, chobotnicemi, muslemi a dalsimi roztodivnymi plody more. Ackoliv vetsinou moc nepiji, tak tentokrat neodolam a chutna sousta zapijiim lahodnou madeirou. A chci-li popsati nekolik nezamenitelych dominant, proc si treba hned na uvod nevybrat typicke madeirske piti. Takovy uvodni pripitek.

Ostrov vecneho jara, kvetu, panenske prirody a vuni... Tak nazývaji tento prirodni skvost znalci a mezi vunemi presne identifikuji tu, která patri bozskemu napoji - specifickemu sladkemu vinu znamemu pod nazvem madeira. Svetove proslule vino ma obsah alkoholu okolo 17 az 19 % a s objevenim zpusobu jeho pripravy je spojena zajimava historie.

V sedmnactem a osmnactem století, v období objevitelských plaveb, nakladali namorníci na Madeire zásoby jídla, vody a pro prodej za Atlantikem i několik sudů místního vína. Neustále pohupováni a prehríváni pod tropickým sluncem by mělo víno spolehlivě znehodnotit, ale plavci objevili způsob, jak destruktivní kvasení zastavit. V určité době do něj přidávali malé množství palenky. (Proto námorníkům plavcům se na plachtěnicích na americký kontinent říkáme objevitele...). Později ostrovane vymysleli způsob, jak klasická vína "dopekat", aniž by opustila Madeiru a ostrovní poklad byl na světě. Hotové, mnoho let zrající víno, se podle kvality a stáří prodává po celé Madeire a obohacuje už beztak opojnou vuni neuvěřitelně vonavě a barevně vegetace. Podle druhu a obsahu cukru se může pít ke všemu. Tak to dělám a je mi dobře. Nakonec dodává i tolik potřebnou energii. Hlavní město Funchal se malebně i hrozně rozprostírá na mnoha horských splazech s převýšením 700 metrů! Tady už na pouhou procházku energeticky bohaté a povzbuzující nápoje opravdu potřebujete.

O procházkách i náročnějších trecích to tady vlastně všechno je. Neznám snad na světě lepší místo na náročné, dobrodružné i lehoučké romantické treky fantastickou přírodou. Madeira ve vnitrozemí nabízí docela drsné vysokohorské prostředí, četne dramatické a pestré zelení porostlé stěhy, liduprázdná a strasidelná mlžná nahorní vřesoviska, jediné dochované třetihorní evropské vavřínové pralesy i sluncem prohráté strany plné kouzelných květů. RÁJ. Jenže jak se do trekového ráje ve strmých horách dostat? V případě Madeiry tento problém nevedomky vyřešily generace obětavých a odolných ostrovanů spolu s černými otroky a trestanci. Po staletí se na ostrove budoval dumyslný systém transportu vody do suchých oblastí na jihu. Děste, které na horách spadnou, prosáknou do porézni vulkanické horniny a později voda odtékala bez užitku. Vzácná tekutina se nyní zadržuje ve speciálních asi metr hlubokých a stejně širokých korytech, kterým se říká levady (od portugalského slova privadet). Měří neuvěřitelných více jak 2000 kilometrů, jsou vytesány v uctyhodných strmých skalách a dodnes plní svoji funkci. Kdo je projektoval? Kdo měřil nivelaci? (Ideálně mírný spád zajišťuje konstantně pomalý průtok vody). Kdo se nechal spouštět na laněch a v kosích, aby primitivními nástroji daleko od pohodlí civilizace odtěsal kubičky kamení a vytvořil umele kanály pro životadarnou vodu? Čím více levad jsem viděl, tím více otázek si kladu. A zasnu. Nejen zasnu, také prozkoumávám.

Aby mohli levady čistit a udržovat, vybudovali dávni stavitele souběžně s korytem také chodníky. Vsude. Na svazích, loukách, nad přikrytými stržemi i v nekonečných strasidelných tunelech. Abych to vše poznal osobně, vydal jsem se na náročnější trek, na krásnou a také docela dobrodružnou levadu s dlouhým jménem Levada da Central da Ribeira da Janela. Pro start jsem si vybral Pico da Fonte do Pisco, 1297 m

vysokou plosinu nedaleko sedla Rabasal a prvních devět kilometru se spustil po neuvěřitelně ostrých svazích do údolí řeky Janela. Slapal jsem po staletých stezkách, které dříve vesnicanům sloužily při cestách na tržisti v hlavním městě. Já šel z kopce a byl to docela nářez, ale oni museli i do kopce! Obdivuhodné. Pote, co jsem sesel na levadu, zatopil jsem vlevo a několik dalších hodin slapal přírodní chodníček vedle tichého toku. V čisté vodě se mihali hbití pstruži a já dával hlavně pozor na to, kam slapu. Úzke levady občas vedou nad příkrymi stržemi a několik nerozumných cestovatelů zaplatilo svou nepozorností životem.

Jednou z madeirských specialit jsou levady vedoucí v mnoha tunelech. Na moji cestě jich ve strmých skalách bylo vytesáno devět. Ten nejdělsí byl dlouhý 1200 metrů. Nic pro klaustrofobiky. Já jsem si je naopak užil. Zkuste si představit do skály vytesaný otvor takový na výšku postavy, vedle levady užoučký hrboľatý chodníček (často zalitý vodou), po pár desítkách metrů už jen absolutní tma (bez baterky se dlouhé tunely projít nedají) ...a to hlavní vzrušení teprve mělo přijít. Skalními masivy protéká voda. To znamená, že v tunelech občas docela silně "prší". Nadherne čistá a značně ledová voda zalevá poutníky nejen zhora, ale také (z docela malých dírek) zábavně z boku. Užival jsem si masážní sprchy, abych vzápětí nepříjemně mrznul. Dvacet pět kilometrů dlouhý pochod skončil v silicím městě ve vesnici Lamaceiros na severním výběžku ostrova. Patří a jistě navždy bude patřit k těm nejkrásnějším zážitkům mého globálního cestování.

Ostatně jako celý současný pobyt na neuvěřitelném ostrově. Ostrově dechberoucí přírodní krásy, pestrobarevných květů, milých lidí, skvělé kuchyně, opojných vín a neopakovatelných dobrodružných levadových stezek v dramatických horách.

Jak jsem psal v úvodu, Madeira je jedním z nejkrásnějších rájů planety. Můžete mě uvěřit.

Jirka, Jardim do Mar, Madeira

www.theworld.cz

Stará láska nerezaví

tak... a jsem zde znovu. Ve vřetě oblíbených ostrovů mám jeden, ke kterému chovám zvlášť vřelý vztah. Paradoxně je to ten nejchladnější. I když má led v názvu, mě vždy spolehlivě rozpálí. Tím ostrovem, který rozbíjí mé srdce, je ...ISLAND. Na území velkém jako Anglie, žije pouhopouhých 300 000 obyvatel (ve Velké Británii téměř 50 milionů!). Dostatek prostoru pro cestovatelské dobrodružství.

Druhý největší evropský ostrov leží těsně pod polárním kruhem v severním Atlantiku. Pohádkově krásný, současně syrový a drsný, laka svými vodopády, divokými řekami, ledovci, lavovými poli (za pět set let vychrtily sopky Islandu třetinu světového objemu lav!), travnatými a mechovými koberci. Jsou česány všudyprítomným vytrvalým větrem, který v dlouhých zimních měsících komplikuje život a pohyb domorodci i návštěvníku ostrova. Island je nesmírně fotogenický. Při každé návštěvě a na každém kroku si připadám jako na jiné planetě. Vždy, když se ocitnu v dramatickém vnitrozemí, nutí mě ta nesmírně silná - hypnotická - okolní příroda k novým zamyslením. S horkou poudou pod nohama, s pocitem radosti a stěti, zasnu nad ohromnou silou islandské přírody. Mnohokrát se projevila velmi destruktivně. Erupce sopek (z dvou stovek místních vulkánů je třicet stále aktivních) způsobuje velký spád sopečného materiálu. Ten ničí úrodu, způsobuje úhyn dobytka a následně hladomory. Několik takových katastrof vedlo v minulosti k vymření značné části ostrovanů. Obdivuhodná krása, která občas zabíjí, nás nutí k tiché pokore.

Pozoruhodná zkušenost.

Na Islandu stojí za zaznamenání tolik zvláštností a fenoménů, že vybrat si není vůbec jednoduché. Některé rád přiblížím.

ISLANDSTINA je germánský jazyk. Od devátého století, od dob prvního osídlení, nedoznal téměř žádných změn. Současná islandština se dosud brání přijímání cizích slov. I mladí lidé tak mohou číst prastaré sagy psané před staletími. Take proto se v islandské společnosti stále drží tradice viry v NADPŘÍROZENÉ SILY. Ačkoliv to zejména moderní intelektuálové neradi přiznávají, různí obři, skritci - trólove je provázejí celým životem. A kde se vzala víra ostrovanů v tyto neviditelné nadpřirozené bytosti? Jiz v dobách prvního osídlení. Vikingové si nedovedli vysvětlit vybuchující sopky, gejzíry, bublající bahno a zemetřesení. Všechno pro ně bylo tajemné, tak tyto jevy přiklali bohum, demonu, obrům a skritkům. Středověk na Islandu skončil někdy okolo roku 1910 a původní vzorce chování stále přetrvávají.

PROSPERITA. Při předchozích navštěvách jsem si nemohl nevšimnout, že jsem byl v zemi neobyčejně bohaté, dokonale fungující. Meziroční nárůsty příjmu ostrovanů, spotřeby a HDP byly i v desítkách procent. Sedmdesát procent příjmu z vyvozu pocházelo z rybolovu, na ostatní odvětví zbyvalo vždy pouze pár procent. Rychle vzkvetající islandská ekonomika nabízela obyvatelům netušené možnosti osobní prosperity. Uvěřte, na luxusní automobil dostal bez problému i sedmnáctiletý student, úrokové sazby a hypoteky bývaly nejvýhodnější v Evropě. Společnost žila na dluh a "prehrát" ekonomiky připomínalo geotermální pole před výbuchem. Erupce přišla v návaznosti na pád světových ekonomik. KRIZE zasáhla nepřipravenou, jednostranně orientovanou ostrovní ekonomiku velmi citelně. Jste před několika týdny se hovořilo o bankrotu celého státu. První - nejsilnější - krizová vlna pomalu odeznívá, ale její důsledky rozpozná i sezonní návštěvník. Všiml jsem si, že tradiční skvele upravené sotolinové cesty ve vnitrozemí, připomínají letos nekonečné pásy vlnitého plechu a někde i tankodrom. Nebylo na důležitější společenské vydaje. Islandané věří v brzké zlepšení nelehkého údělu a právě včera požádali o vstup do struktur Evropské unie. I s tím rizikem, že budou muset ostatním členům společenství otevřít svoji rybarskou chráněná pásma. I my tak získáme nová skvělá loviště!

Když kontroverzní lovení velryb vystrídalo moderní POZOROVÁNÍ VELRYB. Jste se na toto téma vedou občas vzrůstající diskuze, ale většina Islandanů už dávno pochopila, že turisté mohou do privátní i státní pokladny přinést za vzrůstající podívanou peněz více. A budou mít od světového veřejného mínění pokoj. Ani tentokrát jsem si tuto lokální atrakci nenechal ujít. Z Husavíku, na severu ostrova, jsem vyjel vstříc horečnému focení. Bylo to asi mé nejlepší snímání velryb, ale opět to nebylo úplně ono. Snad se mě jednou vysněné snímky někde nafotit podaří. Už tehdy pokusu bylo několik, tak bych si to zasloužil.

A takto by se dalo psát ještě dlouho. Kdo to ale má číst, vidíte? Znovu jsem syrovou krásou ostrova unesen a sprádam plány, jak si už konečně splnit letitý sen a přijet na Island svým landroverem. To bude teprve to správné adrenalinové dobrodružství! Zatím jsem se pro první cestu naučil jednu důležitou větu: PAD ER OF DÝRT, ÁTTU EITTHVAD ODÝRARA - je to příliš drahé, máte něco levnějšího?

Alló Jirka
Siglufjörður, Island

INFORMACE OD NAŠICH PARTNERŮ ZE SERVERU TURISTIKA.CZ

Ahoj přátelé turistiky a cestování,

posíláme vám informace o letní soutěži a možnost, jak podpořit naše společné stránky Turistika.cz

Velká letní soutěž o 2000km vlakem zdarma a předplatné Travel Digestu.

Můžete přidávat své tipy na výlety vlakem. 3 nejlépe hodnocené výlety obdrží KM banku ČD na 2000 km a roční předplatné časopisu Travel Digest. Pokud chcete, aby vyhrál přímo váš výlet, pošlete na něj odkaz vašim přátelům, aby vám jej ohodnotili. Soutěžní výlety najdete na stránce www.turistika.cz/tip-na-vylet-vlakem.

Podpořte web Turistika.cz v soutěži Křišťálová Lupa

Prostřednictvím internetu můžete do 6. září zaslat svůj hlas svým oblíbeným webům. Pokud Turistika.cz představuje váš oblíbený web pro vyhledávání turistických informací, dejte mu hlas v kategorii specializované médium, případně i jako projekt roku. Hlasovat můžete na stránce: <http://kristalova.lupa.cz/nominace>. DĚKUJEME! ;)

Slevy na Outdoor oblečení a vybavení

- **HuskyCz.cz** (www.huskycz.cz): Akce na školní, city a notebookové batohy, od 590,- Kč
- **Rock Point** (www.outdoor-prodejna.cz): Slevy 20 - 70% na veškeré outdoor vybavení, batohy, spacáky, stany, boty, oblečení

Bude to právě Rock Point, kdo bude už za tento měsíc odměňovat nejaktivnější přispěvatele pro ČR i zahraničí a to formou poukázek na nákup v jejich prodejnách. Kdo jak přispívá, můžete sledovat na <http://turiste.turistika.cz>

Nejčtenější příspěvky v červenci i

Tipy na výlety (www.turistika.cz/tipy-na-vylet)

- **37 nejzajímavějších míst Jeseníků**: Lesnaté hory se zaoblenými hřbety, prameny živé vody stékající hlubokými údolími, staleté pralesy přecházející v horskou tundru, kamenná moře, ledovcové kary s padajícími lavinami, nespoutané horské bystřiny se stříbřitě bílými vodopády a průzračnými mechovými tůňkami, tajemná rašeliniště opředená pověstmi o skřítcích, květnaté podhorské louky a do údolí zasazené dlouhé horské vesnice se starými chalupami, harmonická krajina, ve které hledáme a stále nacházíme inspiraci, to jsou Jeseníky... více na www.turistika.cz/tipy-na-vylet/show/30-nejzajimavejsich-mist-jeseniku.html

- **Rohledna Klet**: Nas cíl je tentokrát na krásnou rozhlednu na jihu čech zvanou Klet. Tento výlet se da jak pesky tak i na kole. Cestou na rozhlednu Klet se můžeme vydat z vesničky Holubov. dostaneme se tam vlakem z Budejovic vcelku dobrý spoj a jezdí často. vystoupíme a hned u silnice je rozcestník který nás navede pomalu po zelené značce až na rozhlednu ... více na www.turistika.cz/tipy-na-vylet/show/rozhledna-klet.html

Turistické cíle (www.turistika.cz/turisticke-cile)

- **Vodní nádrž Rozkoš:** U obce Česká Skalice v okrese Náchod se rozprostírá kouzelná vodní nádrž s názvem Rozkoš. Situovaná je v krásném přírodním prostředí a areál nádrže nabízí spoustu příležitostí k provozování nejrůznějších vodních i pozemních letních sportů a aktivit. Místo je ideální pro ty, kteří by chtěli strávit svou dovolenou v tuzemsku v ne příliš honosných podmínkách. Ideální pro letní rekreaci s dětmi ... více na www.turistika.cz/turisticke-cile/detail/vodni-nadrz-rozkos

- **Javoříčské jeskyně:** Javoříčské jeskyně se vyznačují značným množstvím a pestrostí krápníkové výzdoby a z těchto důvodů patří k nejpěknějším jeskyním u nás. Javoříčskou jeskyni najdeme severozápadním směrem od města Olomouc u východního okraje obce Javoříčko. Jeskyně se nacházejí v oblasti Zábřežské vrchoviny jižním směrem od turisticky vyhledávaného hradu Bouzov ... více na www.turistika.cz/turisticke-cile/detail/javoricske-jeskyne

Něco se vám zde chybí? Napište nám na redakce@turistika.cz.

Příjemné léto, pohodu na cestách a nejméně problému s letošním divokým počasím přeje Jirka Pilnáček a tým Turistika.cz

ILUSTRACE PANA JANA FILIPA:

INFORMACE O CESTOVATELSKÉM FESTIVALU V SREBRNÉ GORZE

Karolina Kwiecień – Magická „Huculščizna”

„Huculščizna” je krajem divokých hor, rozlehlých planin a větrem rezechvřených ovčích zvonků. Ale jsou to také lidé se ojedinělými zvyky a obřady, pravoslavnou mystikou a magií sahající až do dob předkřesťanských. Není nic divného, že od věků přitahuje a fascinuje.

Karolina Kwietień vystudovala doktorát na religionistice UJ, je vášnivou cestovatelkou, autorka průvodce po Černé hoře (nakl. Badzroza). Již několik let navštěvuje Huculščiznu a poznává přebohatou kulturu Huců. V rámci doktorátu tam vede etnologické výzkumy.

Aleksandra Bednarska – 250 dní na Černém kontinentu

Pohostinství vřelé jako Slunce, úsměvy široké jako savana, různorodost kultur a obyčejů je tak velká jak bezbřehá Sahara. Východ i západ Černého kontinentu, společně jako jeden zážitek, od Kairy přes Nairobi do Lilongve v Malávii, od Akry přes Bamako do bílé Casablanky. Desítky tisíc kilometrů překonaných v maximálně přeplněných autobusech, v nákladních i autobusových „taxících“ po nejhorších cestách světa.

Oslňující krása přírody, divoká zvířata na dosah ruky a historie lidstva postřehnutelná v černých, plamených očích.

Aleksandra Bednarska, povoláním překladatelka, ale celým srdcem cestovatelka. Fascinovaná různorodostí světa, ale nejvíce krásou jeho obyvatel. V Alegrii strávila pět let svého dětství a tam jí chytil cestovatelský „bacil“. Potom byly výpravy po Polsku, téměř celou Evropu projela na stopa, dvakrát navštívila Indii a Peru. Nedávno si splnila svůj velký sen o Africe, po které jezdila sama přes osm měsíců a dnes sní jenom o tom, že by jí štěstěna znovu zavedla na Černý kontinent.

Agata Wiśniewka a Michal Zaleski – Horské divadlo – český Adršpach

Vendrujemeli po českých Stolových horách, téměř každý krok vidíme netknutou přírodu. Adršpašské skály a skály Broumovské, to je obrovský labirynt skalních chodeb, stezek a překvapivých přechodů. Radost popatřit na fantastické skalní útvary, které připomínají lidi, zvířata a věci. Na skoro každém kroku stojíme tváří v tvář nádhernému přírodnímu divadlu.

Agata Wiśniewka a Michal Zaleski – Dovolená s duchy – Česko, jaké neznáte

Když sníme o cestování, často přemýšlíme o dalekých a exotických krajích. Agata a Michal zvou do krajiny jak z pohádky, která je hned za humny a říká si o odkrytí. Tři roky navštěvují Česko a jejich cesta vede po tamějších zámcích. Od hrůzu budících nedobytných tvrzí přes „hraběcí“ panství až na přepychem oslňující zámky největších rodů. Prostě a jednoduše: prázdniny s duchy.

Agata Wiśniewka a Michal Zaleski jsou v běžném životě chyceni v sítích velkých korporací a proto každou volnou chvíli, kterou mají cestují, jak blízko, tak i daleko. Nadšenci zámků. Vášniví horští turisté. Na cestách si nejvíce cení jak kontaktu s krásou přírody, tak i možnosti poznání jiných kultur. www.pbase.com/michalski

Elzbieta Tomczyk-Miczka – zajímavosti světa

Bouřlivá prezentace, ptající se na smysl cestování. Abychom mohli poznávat svět, musíme ho mít v sobě. Nahlížet spárami v plotě, jít přes zakázané dveře na zapadlé dvorky. Poslouchat lidi a slyšet i to, co neřekli. Cítit závan historie, chvění se mašiny času, která každou chvíli mění skutečnost. Pomůže nám vášeň i intuice, nezadržitelná touha poznávat. Daleko i blízko, možná hned už tady za rohem, je možné začít fascinující dobrodružství.

Elzbieta Tomczyk-Miczka projezdila mnoho míst jakožto průvodkyně turistických zájezdů a jako organizátorka trampinguových akcí. Též vedla cestovní agenturu. Celkově dělí čas mezi propagaci Malopolského regionu a organizaci turistiky, žurnalistiku a přednášky na Vyšší škole cestovního ruchu. Navíc napsala dvě knížky o regionu Malopolska. Cestovatelskou touhu spojuje se svojí potřebou realizovat svoje nápady.

Michal Jurecki – Kosovo – sacrum i profanum

Kosovo – srbský „prostornější Wawel“ a rovněž domov pro více než milion Albánců. Jeho nezvyklá historie, ukazuje různé procesy, problémy, ale i celý fenomén Balkánu. Kosovo podepsané dramatickou občanskou válkou. Kosovo, svaté místo srbského pravoslavného náboženství. Kosovo, domov Srbů, Albánců, Turků, ale také neobyčejných balkánských horalů – Goramů. Kosovo, je dobrým místem na prázdniny?

Michal Jurecki, kulturní historik, cestovatel odhalující dávno zapomenuté cesty střední Evropy a Balkánu. Společně s Andrzejem Stasiukem zastávají tvrzení, že „skutečná cesta začíná teprve po návratu domů“, protože tady se jedná o velké intelektuální dobrodružství. Jakožto učitel se nejvíce zajímá o spojitosti v tradicích, mytologii a historii jednotlivých států střední Evropy. Fascinuje ho problém „historického prostanství“, těsně svázaného s kulturou a krajem daného regionu.

Beata Zalot a Marek Tomalik – Laos, chudý poklad světa

Laos je jednou z nejchudších zemí světa. Vesnice bez proudu. Státní cesty bez asfaltu. Domy na vysokých podpěrách, protože v době dešťů se část země mění na jedno obrovské jezero. Všeobecná bída. Neslýchaně skromné, ale nezkažené způsoby. Bosé děti v zalátovaných šatech. Klid a spokojenost lidí. Nikdo tam nesmutní, nenaříká, nekřičí, nikdo nikoho nepoučuje. Nikdo nikam nespěchá. Jejich buddhistický klid je téměř zarážející.

Beata Zlot píše verše, je vypravěčkou, maluje a fotografuje, cestuje. Její vášní je objevování zapadlých koutků a uliček a zapomenutých míst mj. na Slovensku, v Maďarsku, Řecku, Venezuele, Laosu, Lvově a desítkách kouzelných místech v Polsku. Svět vnímá emocemi. Je šéfredaktorkou Podnaláňského týdeníku. Web: www.pastele.pl

Marek Tomalik je cestovatel, redaktor National Geographic, autor iks publikací a několika fotografických výstav. Vystudoval geografii. Také je managerem rockových kapel ANKH a KusiCiele. Píše o cestách a o muzice. Je spoluautorem programu „Globtroter“ - 15 let s rádiem Krakov. Milovník a znalec Austrálie. Organizátor výprav na australský outback. Byl vyznamenán prestižní cenou Kolos „Západní Austrálie 2002“. Od roku 2001 vede Klub cestovatelů – Shackleton. Více na www.australia-przygoda.com

Petr Jahoda – Papua – Můj druhý domov

11 let na expedicích po Papui, 5 let života strávených v tomto exotickém státu, z toho 2 roky v džungli. Přes 50 expedic, skoro 700 km pěšky přes nejdivočejší džungli na světě. Absolvoval bezpočet výstupů na vrchol Pyramidy Carstensz, což je nejvyšší vrchol Austrálie a Oceánie. Expedice za „stromovými lidmi“, kmenu Yali (Pigmejové z Papui – kanibalové), plavba po zakázané řece Mamberámo, expedice do kmenu Vano (nejlepší kamenné sekery na Papui), do legendární vesnice Ja-Li-Me, kterou popsal Heinrich Harrer v knize „Přiházím z doby kamenné“. Dostal se až ke kmenům, o kterých před ním nikdo nepsal. Spravuje webové stránky: www.papuatrekking.com a www.carstenszpapua.com

Petr Jahoda je legenda mezi českými cestovateli. Většinu času tráví na expedicích, které sám organizuje. Ze svých cest přivezl mnoho materiálů, mj. podklady pro knižní cyklus „Nejdivočejší místa světa“. Jeho cestopisně-etnografická kniha „Žijící lidé pravěku“ popisuje přes 30 národů Afriky, Asie a Papui Nové Guinei. Též napsal desítky článků pro renomované časopisy. Jeho fotografie se dostaly na titulní strany spousty významných magazínů. Je autorem a kameramanem jedenácti krátkých dokumentárních filmů pro Českou televizi. Je zakladatelem nakladatelství Akácie a magazínu „Cestopisy“. Od roku 2000 je prezidentem Českého klubu cestovatelů. Web: www.jahodapetr.com

Jan Honza Tilinger – Projekt Surya (Himaláje)

Projekt SURYA je realizován v severní části Indických Himalájí, v Zaskaře, a má za cíl výstavbu „sluneční školy“ (vytápěná solární energií), která by umožnila základní vzdělávání a možnost celoroční výuky ve vesnici Kargyak (4200 m.n.m.). Je to nejvýše položená vesnice Zanskaru, geograficky izolovaná od zbytku světa a je bez základní infrastruktury. Nejbližší silnice končí v 80 km vzdálené vesnici. Projekt realizuje sdružení SURYA – česká nezisková organizace, skupina mladých lidí, kteří si v Zaskaře našli svoje místo. Web: www.suryaschool.org

Jan Honza Tilinger cestuje od svých 16ti let. Poprvé se do hor a na řeky vypravil na stopa. Na 20té narozeniny si zaplatil cestu kolem světa, což byl též začátek jeho fotografické vášně. Pracoval a rozvíjel projekty v Nepálu, Súdánu, Kenii, Srí Lance. Vedl výpravy v jihovýchodní Asii, v Íránu, Egyptě a také motocyklovou expedici do Afganistanu. Již tři roky realizuje projekt v Himalájích a je vedoucím Společenství Surya. Brzy bude končit doktorská studia na ČVUT (České vysoké učení technické) v Praze.

Miloš Kirchner – České a polské Jizerské hory

„Ve vztahu k Jizerským horám cítím silné krajové pouto, protože je navštěvuje od mládí“. Severský ráz těchto hor si mne zcela získal – nádherné potoky s vodopády a kaskádami, rašeliniště jako ve Skandinávii a panenské bučiny. Jizerské hory mi jsou souzeny.

„Byla nám dána síla jen na chvíli. Chtěl bych tuto chvíli využít co nejlépe a cítím, že se musím podělit s ostatními o to vše, co tam vidím. Nacházím krásu v tom, co je na dosah. Fotografiemi vyjadřuji svoji úctu, pokoru a obdiv k těmto spanilým horám.“

Miloš Kirchner

www.czeskiegory.pl/kirchner, www.ceskehory.cz/kirchner

Miloš Kirchner se narodil 10. června 1952 v Českých Budějovicích. Vyrůstal v Jablonci nad Nisou. Fotografování krajiny se postupně stalo jeho vášní. Další jeho zálibou je hudba – zpívá a hraje na kytaru. V minulých letech navštívil s fotoaparátem Izrael, Skandinávii, Řecko, Slovinsko, fotil v rumunských Karpatech, Tatrách, Dolomitech, Českém ráji, Krkonoších, ale především v Jizerských horách. V roce 2006 mu byl udělen prestižní evropský za umělecké a profesionální kvality a titul QEP (Qualified European Photographer) za fotografie z Jizerských hor. Je členem Asociace profesionálních fotografů ČR. Je autorem 14 samostatných výstav (1998 – 2009).

www.miloskirchner.cz

